



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 147/2023-9

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho, zo sudkyne Jany Laššákovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Petra Molnára v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDACTED]

[REDACTED], právne zastúpenej JAVOR – TOKÁR advokátskou kanceláriou, s. r. o., Stará Vajnorská 37, Bratislava, IČO 36 264 750, v mene ktorej koná advokát Mgr. Michal Tokár, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 4 Cdo 310/2020 z 28. septembra 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 16. januára 2023 domáha vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 4 Cdo 310/2020 z 28. septembra 2022 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

Sťažovateľka navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie.

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka v roku 2012 svojím motorovým vozidlom zapríčinila dopravnú nehodu. V čase dopravnej nehody sťažovateľka nemala platne uzatvorené povinné zmluvné poistenie (z dôvodu chybne uvedených údajov platby, pozn.). Poškodená mala svoje vozidlo havarijne poistené na základe zmluvy s Wüstenrot poisťovňou, a. s. (ďalej aj „poisťovňa“ alebo „žalobkyňa“). Týmto havarijným poistením sa tak poškodená vyhla priamemu vymáhaniu škody od sťažovateľky, nárok na náhradu škody prešiel na poisťovňu. Žalobkyňa si uplatnila nárok na náhradu škody 20. februára 2015 podaním žaloby na Okresnom súde Bratislava

II (ďalej len „okresný súd“) a proti Slovenskej kancelárii poisťovateľov ako žalovanej 1 a sťažovateľke ako žalovanej 2 sa domáhala zaplatenia sumy 42 578,14 eur s príslušenstvom.

3. Okresný súd rozsudkom č. k. 13 C 95/2015 z 9. decembra 2016 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) okrem iného zaviazal žalované 1 a 2 spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobkyni sumu 42 578,14 eur s príslušenstvom v lehote do 15 dní od nadobudnutia právoplatnosti.

4. Proti rozsudku okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, v ktorom okrem iných skutočností namietala aj nesprávne právne posúdenie vznesenej námietky premlčania.

5. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 7 Co 133/2017 z 11. decembra 2019 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“ a v ústavnej sťažnosti nesprávne označený ako „4 Co 263/2018 z 22. januára 2020“, pozn.) rozhodol, že odvolanie v časti smerujúcej proti výroku, ktorým bola sťažovateľka zaviazaná zaplatiť žalovanú sumu, odmietol. Krajský súd tiež zmenil rozsudok okresného súdu v časti spôsobu plnenia tak, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu tohto plnenia povinnosť druhého žalovaného.

6. Proti rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka dovolanie podľa § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. a) Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“). V dovolaní namietala, že sa odvolací súd nevysporiadal s jej relevantnou argumentáciou, keď nijako nezdôvodnil, prečo a z akých objektívnych skutočností nemohla byť výška škody na vozidle poškodenou aspoň približne stanovená pred 19. februárom 2013, a nezdôvodnil, prečo sa vedomosť poškodenej o škode, a tým aj počiatok premlčania viaže na subjektívne postupy zmluvnej strany poškodenej – poisťovateľa a na jej postup v rámci plnenia zmluvných povinností založených havarijným poistením [§ 420 písm. f) CSP]. Nesprávne právne posúdenie videla sťažovateľka v nesprávnom stanovení začiatku plynutia doby premlčania na uplatnenie nároku žalobkyne a v tejto súvislosti poukázala na odklon od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v konaniach sp. zn. 3 Cz 16/1978 a sp. zn. 3 Cdo 231/2009, ako aj od rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 33 Cdo 1826/1999 [§ 421 ods. 1 písm. a) CSP].

7. Najvyšší súd napadnutým uznesením dovolanie sťažovateľky podľa § 447 písm. c) CSP odmietol.

K namietanej vade zmätočnosti dovolací súd v odôvodnení napadnutého uznesenia v podstatnom uviedol, že *„V odôvodnení svojich rozhodnutí súdy oboch nižších inštancií popísali obsah skutkových tvrdení strán a dôkazov vykonaných v konaní, uviedli, z ktorých dôkazov vychádzali a ako ich vyhodnotili... Odôvodnenie odvolacieho súdu sa vysporadúva so všetkými podstatnými rozhodujúcimi skutočnosťami. Jeho myšlienkový postup je v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen poukazom na všetky rozhodujúce skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež poukazom na právne závery, ktoré prijal. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva, že poškodenou bola v danej veci síce vlastníčka poškodeného motorového vozidla, žalobkyňa bola však len v postavení poisťovateľa vykonávajúceho poistné šetrenie, poškodená ako fyzická osoba tak ani nemohla objektívne ovplyvniť dĺžku šetrenia poistnej udalosti, preto subjektívne dôvody*

na strane žalobkyne, na základe ktorých žalobkyňa ukončila šetrenie poistnej udalosti a stanovila výšku poistného plnenia až 22. februára 2013 nemožno vykladať v neprospech poškodenej. “.

Najvyšší súd následne pristúpil k preskúmaniu dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP. Pokiaľ sťažovateľka v tejto časti dovolania argumentovala rozhodnutím Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 33 Cdo 1826/1999, dovolací súd v bodoch 22 – 23 uzavrel, že rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky nie je možné zahrnúť pod pojem ustálenej súdnej praxe v zmysle § 421 CSP. Ešte pred samotným posúdením právneho odklonu najvyšší súd uzavrel: *«... správnosť súdmi riešených skutkových otázok nemôže byť v dovolacom konaní podrobená meritórnemu prieskumu, lebo dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP); skutková okolnosť (t.j. skutková otázka, resp. riešenie skutkovej otázky) z hľadiska § 421 ods. 1 CSP je irelevantná. Z týchto dôvodov posudzoval dovolací súd opodstatnenosť dovolacej argumentácie žalovanej 2/ (uvedenej v bode 20. tohto uznesenia) len vo vzájomnej interakcii „právných“ otázok riešených odvolacím súdom a „právných“ otázok riešených v rozhodnutiach najvyššieho súdu, ktoré uviedla v dovolaní.» V bodoch 28 a 29 odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyšší súd uviedol podstatu rozhodnutí, na ktoré sťažovateľka poukazovala, a napokon uviedol: „... nie je záver týchto rozhodnutí vo vzťahu k ňou nastolenému právnomu posúdeniu prilihavý pre odlišnosť nielen skutkových okolností, ale predovšetkým právných otázok v nich riešených. Rozhodnutia, na odklon od ktorých dovolateľka poukázala, sa týkali uplynutia subjektívnej dvojročnej premlčacej doby na uplatnenie práva na náhradu škody vo vzťahu k vedomosti poškodenej osoby (najmä o škode), avšak v dovolacím súdom posudzovanej veci bol žalovaný nárok uplatnený žalobkyňou, ktorá je poisťovňou plniacou z havarijného poistenia a nie poškodenou osobou (vlastníčkou motorového vozidla, na ktorom došlo ku škode). Preto je dovolací súd toho názoru, že rozhodnutím odvolacieho súdu nedošlo k odklonu od dovolateľkou vyššie označených rozhodnutí najvyššieho súdu. “*

II.

Argumentácia sťažovateľky

8. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti uviedla, že jej podstatnou dovolacou námietkou bolo nedostatočné odôvodnenie rozhodnutí okresného súdu aj krajského súdu, pokiaľ ide o stanovenie počiatku plynutia premlčacej doby právnej predchodkyne žalobkyne – poškodenej pri dopravnej nehode. Sťažovateľka namietala, že všeobecné súdy síce dali odpoveď na otázku, prečo začiatok plynutia premlčacej doby stanovili na 22. február 2013, avšak vôbec nezdôvodnili, prečo skutkovo nebolo objektívne možné na základe už vtedy známych skutkových okolností samotnou poškodenou odvodíť vznik škody a orientačne aj jej rozsah tak, aby bolo možné určiť približne výšku škody už skôr, a to v čase dopravnej nehody (od 9. decembra 2012). Inak povedané, *„Všeobecné súdy síce v napadnutom rozsudku odôvodnili na základe čoho stanovili počiatok plynutia premlčacej doby, avšak neodôvodnili, prečo zvolili uvedený postup, a na základe čoho dospeli k záveru, že hoci bol rozsah poškodenia motorového vozidla poškodenej zrejmý, táto sa nemohla objektívne dozvedieť o výške škody pred 20. 2. 2013. “* (v sťažnosti chybné uvedené 2012).

III. Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

9. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdenie o porušení práva na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ktorým bolo sťažovateľkino dovolanie odmietnuté. Jedinou námietkou sťažovateľky je tvrdenie, že všeobecné súdy neodôvodnili, prečo zvolili konkrétny postup na určenie začiatku plynutia premlčacej doby na uplatnenie nároku na príslušnom súde.

10. Ústavný súd považuje za vhodné s prihliadnutím na sťažnostnú argumentáciu poukázať aj na odôvodnenie rozsudku krajského súdu, v ktorom odvolací súd v súvislosti s posúdením začiatku plynutia premlčacej doby uviedol, že poškodená preukázateľne nadobudla vedomosť o škode až 22. februára 2013, keď žalobkyňa ukončila šetrenie poistnej udalosti a stanovila výšku poistného plnenia. Krajský súd zdôraznil, že *„Nakoľko v čase vzniku poistnej udalosti bolo motorové vozidlo poškodenej poistené, určenie výšky poistného plnenia a tým aj stanovenie výšky škody bolo závislým na stanovení výšky poistného plnenia určeného žalobcom.“*. Krajský súd zároveň poukázal na všeobecné poistné podmienky, podľa ktorých sa výška poistného plnenia odvíjala (i) od všeobecnej hodnoty vozidla v čase vzniku poistnej udalosti, (ii) miery zníženia o hodnotu použiteľných zvyškov celého vozidla a (iii) zmluvne dohodnutej spoluúčasti. Výška poistného plnenia teda závisela od výpočtu žalobkyne a poškodená ako fyzická osoba nemohla bez náležitých odborných znalostí kvalifikovane odhadnúť rozsah škody. Navyše poškodená nepredložila žalobkyňi faktúru za opravu ani iný doklad, z ktorého by bolo možné vyvodiť, že mala vedomosť o predpokladanej výške škody. Keďže poistné šetrenie vykonávala žalobkyňa, a nie poškodená, odvolací súd zastával názor, že poškodená ako fyzická osoba ani nemohla objektívne ovplyvniť dĺžku šetrenia poistnej udalosti, preto subjektívne dôvody na strane žalobkyne, na základe ktorých ustálila výšku škody až 22. februára 2013, nemožno vykladať v neprospech poškodenej. K odvolacej námietke sťažovateľky o nedostatočnom odôvodnení rozsudku okresného súdu odvolací súd napokon uviedol, že *„... súd prvej inštancie pri posudzovaní začiatku plynutia subjektívnej premlčacej lehoty svoje závery precízne a podrobne zdôvodnil...“*

11. Ústavný súd vo vzťahu k preskúmaniu napadnutého uznesenia v časti namietanej vady zmätočnosti [§ 420 písm. f) CSP] a sťažnostnej argumentácie konštatuje, že sťažovateľka opakovane namieta, že všeobecné súdy (počnúc okresným súdom a končiac najvyšším súdom) neodôvodnili, prečo považovali za relevantný pre začatie plynutia premlčacej doby moment ukončenia šetrenia poistnej udalosti zo strany žalobkyne. Sťažovateľka v tomto ústavnú sťažnosť koncipovala ako ďalšie odvolanie.

12. Ústavný súd vo vzťahu k všeobecným súdom nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05) a nemá ani oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými

zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). V súvislosti so sťažnosťami namietajúcimi porušenie základných práv a slobôd rozhodnutiami všeobecných súdov už ústavný súd opakovane uviedol, že jeho úloha pri rozhodovaní o sťažnosti pre porušenie základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne konanie rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov súdnej interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných ľudských práv (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07, I. ÚS 272/09).

13. Odôvodnenie rozhodnutí všeobecných súdov je častým predmetom posudzovania v rozhodovacej činnosti ústavného súdu a aj štrasburských orgánov ochrany práv, z čoho rezultuje pomerne bohatá judikatúra k jeho významu z pohľadu práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. V odôvodnení rozhodnutia všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd pripomína, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (I. ÚS 241/07). Rovnako Európsky súd pre ľudské práva pripomenul, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (García Ruiz c. Španielsko z 21. 1. 1999). Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva teda nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Georgiadis c. Grécko z 29. 5. 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998). Z práva na spravodlivú súdnu ochranu vyplýva aj povinnosť konajúceho súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska c. Švajčiarsko z 29. 4. 1993, II. ÚS 410/06).

14. Ústavný súd preskúmal napadnuté uznesenie (poukazujúc aj na rozsudok krajského súdu v jeho relevantnej časti) a konštatuje, že najvyšší súd riadne preskúmal rozhodnutia krajského súdu aj okresného súdu a ich odôvodnenia v nadväznosti na sťažovateľkou uplatnený dovolací dôvod a tento aj riadne vyhodnotil. Z rozsudku krajského súdu celkom jasne vyplýva, prečo považovali konajúce súdy za smerodajný moment ukončenia šetrenia poisťnej udalosti žalobkyňou, a nie hlásenie o dopravnej nehode či korešpondenciu medzi poisťovňou a poškodenou. To, v akej výške a či vôbec poskytne poisťovňa poškodenej poisťné plnenie, bolo známe práve momentom ukončenia šetrenia poisťnej udalosti. Rovnako jednoznačne z rozhodnutí všeobecných súdov vyplýva, že podstatnou skutočnosťou bolo, že vlastníčka motorového vozidla mala so žalobkyňou uzatvorené havarijné poistenie motorového vozidla, z čoho jej pramenili „výhody“ napr. v tom, že od žalovanej nemusela priamo vymáhať jej spôsobenú škodu.

15. Ústavný súd na základe uvedeného zdôrazňuje, že právny záver najvyššieho súdu v dotknutej časti napadnutého uznesenia nevykazuje znaky arbitrárnosti, zjavnej neodôvodnenosti či svojvôle, čo by bolo možné konštatovať len v prípade, ak by sa natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení zákona, že by tým poprel jeho účel a význam (m. m. III. ÚS 264/05, I. ÚS 23/2010).

16. V časti dovolania, ktorou sťažovateľka namietala nesprávne právne posúdenie a jeho odklon od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu [§ 421 ods. 1 písm. a) CSP], najvyšší súd uviedol, že rozhodnutia, ktoré sťažovateľka v dovolaní označila, nie je možné pre odlišný skutkový a právny základ použiť, a preto dovolanie v tejto časti ako neprípustné odmietol.

17. Otázka posúdenia, či sú splnené podmienky na uskutočnenie dovolacieho konania, patrí zásadne do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, a nie do právomoci ústavného súdu. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1 ústavy) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd (m. m. II. ÚS 335/2020). Právo na súdnu ochranu sa v civilnom sporovom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za ktorých splnenia civilný súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred súdom vrátane dovolacích konaní, v ktorých sa (popri všeobecných procesných podmienkach) uplatňujú aj ďalšie, osobitné procesné podmienky dovolacieho konania.

18. Právo na prístup k súdu nemá absolútny charakter a môže podliehať obmedzeniam zo strany štátu (m. m. III. ÚS 275/2018). Takýmto obmedzením sú aj § 420 a § 421 CSP, ktoré vymedzujú prípady, keď je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok.

19. Pokiaľ sťažovateľka poukazovala na rozhodnutie najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cdo 231/2009, ústavný súd konštatuje, že toto rozhodnutie je založené na podstatne odlišných skutkových okolnostiach. V uvedenom konaní na strane žalobkyne nevystupovala poisťovňa z titulu havarijného poistenia a zároveň v konaní bolo pre začiatok plynutia premlčacej doby určujúce doručenie zálohovej faktúry za opravu poškodeného vozidla. Práve tento moment považoval najvyšší súd za smerodajný, keďže až vtedy sa žalobkyňa kvalifikovane dozvedela o predpokladanej výške škody.

V rozhodnutí najvyššieho súdu v konaní sp. zn. 3 Cz 161/1978 šlo o náhradu škody za poškodenie hudobných nástrojov. V uvedenom prípade bolo konštatované, že škoda spočívala v poškodení hudobných nástrojov, teda vecí, pri ktorých spravidla môže rozsah škody vyjadriteľný v peniazoch posúdiť ten, kto má v oprave hudobných nástrojov určité skúsenosti. Ide teda o vedomosť nielen o vzniku a existencii škody, ale aj o jej výške.

20. Ústavný súd preskúmal napadnutý rozsudok najvyššieho súdu a konštatuje, že najvyšší súd veľmi jasne, zrozumiteľne a ústavne udržateľným spôsobom vyhodnotil sťažovateľkou nastolené otázky vo vzťahu k prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu.

Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, sama osebe nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a s právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06), čo sa v prípade sťažovateľky nestalo.

21. V danom prípade sa najvyšší súd neodmietol zaoberať mimoriadnym opravným prostriedkom sťažovateľky, ktorým napadla rozsudok krajského súdu, jej dovolanie riadne preskúmal, no keďže dôvody zakladajúce jeho prípustnosť nezistil, následne sformuloval svoj právny záver o odmietnutí podaného mimoriadneho opravného prostriedku a rozhodol o ňom spôsobom, ktorý mu Civilný sporový poriadok prostredníctvom § 447 CSP vyslovene umožňuje.

22. Vychádzajúc z uvedeného, je ústavný súd toho názoru, že niet relevantnej spojitosti medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a namietaným porušením označených práv sťažovateľky, a preto ústavnú sťažnosť ako celok odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

23. Nad rámec uvedených záverov ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že ústavnú sťažnosť bolo možné odmietnuť aj z dôvodu nesplnenia zákonom ustanovených náležitostí podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde. Podľa § 43 ods. 3 zákona o ústavnom súde k návrhu na začatie konania podanému navrhovateľom, ktorý musí byť v celom konaní zastúpený advokátom, musí byť pripojené plnomocenstvo na zastupovanie navrhovateľa advokátom. V plnomocenstve sa musí výslovne uviesť, že navrhovateľ udeľuje zvolenému advokátovi splnomocnenie na zastupovanie pred ústavným súdom. Napriek tomu, že splnomocnenie na zastupovanie advokátom je v konaní pred ústavným súdom obligatórnou náležitosťou, právny zástupca sťažovateľky ani po telefonickej výzve ústavného súdu z 23. februára 2023 tento nedostatok neodstránil. V záujme zachovania právnej istoty a ochrany práv sťažovateľky ústavný súd pristúpil k prieskumu napadnutého uznesenia a rozhodol tak, ako to vyplýva z výroku a odôvodnenia tohto uznesenia.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. marca 2023

Luboš Szigeti
predseda senátu